

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ ฉบับประจำวัน ที่ 27 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2550

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ทางแก้ภาษาไทยยุค "แฉับแฉิว"

โดย ผู้จัดการออนไลน์ 27 กรกฎาคม 2550 09:56 น.

กรณีภาครัฐออกมารณรงค์ให้ใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง อาจารย์ นักศึกษาต่างขานรับเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นเรื่องที่ต้อง แต่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไรนั้น พวกเขามีข้อเสนอแนะมาเสนอ...

ภุชงค์ (นศ.) - อ.รัชนีศิริ - อัญชลี

"เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางการออกเสียง คือออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สาม คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอจึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้ สำหรับคำใหม่ที่ตั้งขึ้นมีความจำเป็นในทางวิชาการ แต่บางคำที่ง่ายๆก็ควรจะมี ควรจะใช้คำเก่าๆที่เรามีอยู่แล้ว ไม่ควรจะมาตั้งศัพท์ใหม่ให้ยุ่งยาก..."

เป็นกระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงพระกรุณาเสด็จฯไปทรงร่วมอภิปรายกับผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทยของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับปัญหาการใช้คำไทย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2505

นอกจากนี้เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2512 พระองค์ยังพระราชทานพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตจุฬาฯ ตอนหนึ่ง ความว่า

"ปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้ถ้อยคำออกจะฟุ่มเฟือย และไม่ตรงกับความหมายอันแท้จริงอยู่เนืองๆ ทั้งออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้ไปดั่งนี้ภาษาของเราจะมีแต่จะทรุดโทรม ชาตินี้ไทย เรามีภาษาของเราใช้เองเป็นสิ่งประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตก

ทอดมาถึงเราทุกคน จึงมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้...”

จวบจนเวลาล่วงเลยสู่ปี 2542 รัฐบาลในขณะนั้นได้ประกาศเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2542 ให้วันที่ **29 กรกฎาคม ของทุกปี** เป็น **“วันภาษาไทยแห่งชาติ”** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชเนื่องในมหามงคลสมัยเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ และเพื่อเป็นการกระตุ้นให้สถาบันการศึกษา หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน รวมทั้งประชาชนชาวไทยได้ตระหนักในความสำคัญของภาษาไทยและร่วมใจกันใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง และให้รักษาภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติไว้ให้ยั่งยืนตลอดไป

นอกจากภาษากลางแล้วประเทศไทยยังมีภาษาถิ่นหรือภาษาท้องถิ่นที่ใช้กันอยู่ตามภาคต่างๆ ทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคอีสานและภาคกลาง ล้วนแต่เป็นภาษาไทยที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์เช่นกัน ดังที่ทั้งภาครัฐ เอกชนและสถาบันการศึกษาต่างๆ ออกมาประสานเสียงเพื่อรณรงค์ให้เด็กและเยาวชนไทยพูดภาษาถิ่นมากขึ้นในขณะนี้

ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยต่อการใช้ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันอย่าง **อาจารย์รัชศิริ ขุนพันธ์** อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต นั้นมีความคิดเห็นว่าปัจจุบันนักเรียน นักศึกษา ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยอยู่จำนวนมาก

โดยเฉพาะเรื่องการ ออกเสียงไม่ชัด ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี เช่น “จ” แทนที่จะออกเสียงเป็น “ฉัน” แต่กลับออกเสียง “ฉัน” ก็คือการนำ “ช” คบเข้าไป ส่วน ตัว “ธ” ก็กลายเป็นออกเสียงเลียนแบบตัว “T” ในภาษาอังกฤษ

“การแก้ไขปัญหาคควรเริ่มต้นในการปลูกฝังตั้งแต่สมัยประถม เพราะถ้าฝึกตอนโตเป็นผู้ใหญ่แล้วเด็กจะมีความเคยชินและเปลี่ยนไม่ได้ และมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสื่อควรมีความเข้มงวดกับการใช้ภาษาไทยอย่างชัดเจน ตลอดจนเพลงต่างๆ ที่เผยแพร่ก็ควรร้องให้ชัด ออกเสียงให้ถูกและมีความหมายไม่กำกวม” อาจารย์รัชศิริกล่าว

นอกจากนี้อาจารย์รัชศิรียังบอกอีกด้วยว่าปัญหาการใช้คำแสลง คำไม่สุภาพ ซึ่งมีการใช้เฉพาะกลุ่มนั้นถือว่าเป็นปัญหาเช่นกัน

“เรื่องคำแสลงก็เหมือนกันบางครั้งฟังแล้วดูไม่เพราะในสังคมไทย ในส่วนนี้คงต้องดูในเรื่องของกาลเทศะ เพราะถ้าคุยกันในกลุ่มเพื่อนก็ไม่ใช่ไร แต่เมื่อพูดในที่สาธารณะ ก็ควรมีมารยาทในการใช้ภาษา เช่น “แอ๊บแบ๊ว” หรือ “เธออย่ามา สตอเบอร์” ฟังแล้วแปลก ถึงแม้ว่าเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม แต่เป็นการนำภาษามาใช้ผิดความหมาย ผิดประเภท

ปัญหานี้รัฐบาลก็ควรเข้ามามีส่วนในการควบคุมสื่อ ไม่ควรมีคำประเภทนี้ออกมา หรือปรากฏให้เห็นในหนังสือและควรมีการแยกประเภท อายุ ของผู้อ่านเช่นเดียวกับการแยกประเภทรายการทีวีในปัจจุบัน

ส่วนหัวหน้าภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) **“พัทธยา จิตต์เมตดา”** มองปรากฏการณ์ไฟไหม้ฟางที่เกิดขึ้นต่อกรณี “แอ๊บแบ๊ว” ว่าสื่อมวลชนมีการเสนอข่าวเรื่องภาษาไทยมากขึ้น จากแต่ก่อนที่ไม่มีคนสนใจในปรากฏการณ์ทางภาษา ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดี

“ภาษามีวิวัฒนาการ อย่างแอ๊บแบ๊วเป็นภาษาของกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเขาจะใช้ภาษาแอ๊บแบ๊วกันมาก ซึ่งก็ไม่ผิด ถ้าใช้ให้ถูกกาลเทศะ รู้ว่าเวลานี้จะสื่อสารกับใคร อยู่ในเวลาที่เป็นทางการหรือไม่ แต่หากไม่รู้จักกาลเทศะถือว่าน่าห่วง ส่วนการที่จะทำให้เยาวชนไทยใช้ภาษาไทยอย่างชัดเจน ถูกต้องนั้น คิดว่าจะยกภาระนี้ให้ครูภาษาไทยเพียงอย่างเดียวไม่ได้

คนในสังคมต้องช่วยกัน พ่อแม่ต้องคอยสังเกตลูกหลานตัวเอง ที่สำคัญสื่อต่างๆ ควรจะเป็นแบบอย่างให้เด็กด้วย การที่สื่อพูดไม่ชัดเจน ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง เด็กและเยาวชนก็จะเลียนแบบและเอาเยี่ยงอย่าง อย่างแอ๊บแบ๊วก็นำมาสื่อ”

นายพัทธยา กล่าวอีกว่า ถึงปรากฏการณ์แอ๊บแบ๊วจะขยายวงกว้าง หากแต่ปรากฏการณ์นี้ก็ไม่น่าห่วงว่าภาษาไทยจะวิกฤตเพราะเยาวชน

“ผมคิดว่าสังคมจะกลั่นกรองทุกอย่างเอง สิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี สังคมจะกลั่นกรอง สิ่งสำคัญคือเรา

ต้องช่วยกันสร้างสำนึก สร้างกระแส กระตุ้นการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยเฉพาะการพูด อ่าน เขียน”

ส่วนความคิดเห็นของ**นักศึกษาโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แขนงธุรกิจการบิน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต “อัษฎลธิ ศรีขวัญ”** ต่การใช้ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันว่า รุ่นส่วนใหญ่ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนที่ผิดจากเดิมมากเนื่องจากเคยชินกับการเล่น MSN ทางอินเทอร์เน็ต และมองว่าเป็นคำที่ทันสมัยและใช้เวลาพูดหรือเขียนสั้น สื่อสารได้รวดเร็ว จึงมีการตัดแปลงจากภาษาเดิมให้สั้นลง เช่นคำว่า “อะฮะ” ซึ่งหมายถึงการขานรับแทนการพูดว่า ครับ/ค่ะ หรือแม้แต่คำว่า สวัสดี ที่เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทย ก็เปลี่ยนไปในหลายรูปแบบ เช่น หัวดี หรือ ดีคะ

“การใช้ภาษาไทยแบบนี้อาจทำให้เคยชินและก็ใช้กันต่อกันส่งผลให้ลืม คำพูดหรือการเขียนที่ถูกต้องไป สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหานี้คงต้องเริ่มที่ตัวเองก่อน โดยการพูดคุยกันระหว่างเพื่อนถ้ามีการใช้คำพูดหรือการเขียนที่ผิด ก็ตักเตือนกันเอง พร้อมทั้งบอกกล่าวตักเตือนเพื่อให้ใช้คำพูดที่ถูกต้อง และอยากให้มีการทำสื่อโฆษณาเผยแพร่ในทุกช่องทางให้ปลูกฝังตั้งแต่สถาบันครอบครัว ให้ผู้ปกครองใช้คำที่สุภาพและถูกต้องกับเด็ก

สถานศึกษาก็ควรจัดกิจกรรมโดยตั้งกลุ่มที่มีปัญหาในการใช้ภาษาไทยมากที่สุด คือ กลุ่มวัยรุ่น มาร่วมกิจกรรม เพื่อให้เกิดประสบการณ์จริง ก็จะสามารถปรับเปลี่ยนการพูดและการเขียนในชีวิตประจำวันได้”

“ภูษงค์ จีวันน้อย” นักศึกษาโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมอาหารและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กล่าวในประเด็นเดียวกันว่า การพูดและการเขียนภาษาไทยของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว ใช้ภาษาต่างประเทศปนกับภาษาไทย ใช้ภาษาไม่เหมาะสม ไม่ถูกกาลเทศะ บางครั้งใช้คำมีความหมายรุนแรง สื่อไปในทางตำหนิ มาใช้พูดในชีวิตประจำวัน และมักเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้อง จะทำการเปลี่ยนตัวสะกด ลดคำ ลดพยางค์ โดยให้มีความหมายเดิมแต่เขียนสั้นลง

“บางครั้งลืมไปเลยว่าภาษาไทยที่เขียนถูกเป็นอย่างไร เช่น คำว่า “ฮิน” มีความหมายว่า มึน หรือ งง ซึ่งคำนี้วัยรุ่นใช้แทนการบอกอารมณ์ของการสนทนา เช่น อารมณ์โกรธ ฮิน ในที่นี้ก็จะมีความหมายว่า มึน งง และในขณะเดียวกัน ถ้าอยู่ในอารมณ์สนุกสนานคำว่า ฮิน ก็ใช้เป็นคำล้อเลียนเพื่อนที่ไม่ค่อยรู้เรื่อง ตามคนอื่นไม่ทัน”

สำหรับแนวทางการแก้ไข ภูษงค์บอกว่าควรมีการปลูกฝังในเรื่องการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องทั้งการพูดและการเขียน โดยมีการเพิ่มเนื้อหาวิชาภาษาไทย มากขึ้นสำหรับเยาวชน และมีการรณรงค์การใช้ภาษาที่ถูกต้อง หากมีการใช้คำที่ผิดควรมีการบอกกล่าวถึงคำที่ถูกให้รับรู้ด้วย